

Històries paral·leles

Autor: Àngel Daniel Torrelles

Data de publicació: 22-09-2015

Sempre se'ns ha dit que mai un mateix fet històric pot haver succeït en dos llocs diferents: un dels dos és fals. Segur? Poden existir dues cronologies paral·leles? L'Àngel Daniel reflexiona sobre com i què es fa amb la Història

Què és la Història? De forma molt esquemàtica, podríem definir-la com la ubicació ordenada de fets del passat damunt una línia de temps (cronologia). Però... i si una dada en contradiu una altra o no encaixa en el relat històric? Es pot deixar a part, ocultar-la o destruir-la per falsa, per incomprendible o per molesta.

Poden, no obstant això, existir dues cronologies paral·leles? I no em refereixo a universos paral·lels o multiversos, sinó a dues cronologies paral·leles en aquest món real. Els historiadors al·legaran que és impossible, perquè la cronologia es basa en un temps lineal, en la relació causa-efecte i en el registre de dades. Un no pot néixer dues vegades. Els historiadors no poden, per tant, concebre línies de temps paral·leles. La realitat és única i immutable, fins al punt que un document d'un arxiu oficial serà jurídicament inapel·lable; per contra, qualsevol document no oficial que s'oposi al relat establert pel sistema no serà vàlid. Només existeix una realitat, una Història.

Als historiadors els manca esperit crític i desconfiança a l'hora d'analitzar dades, però sobretot els passa per alt un concepte primordial: el secret d'Estat o corporatiu. Per ells, la data de creació d'un invent, per exemple, és la patent, un document expedit per l'Estat. Gosar afirmar que aquell artefacte ja existia abans de ser registrat esdevé tota una temeritat. Però és evident que per arribar a una patent et pots passar mitja vida investigant i provant el prototip, sense subestimar les traves burocràtiques i el cost econòmic que frenen moltes sol·licituds. Aleshores quina és la data de creació? 20 anys enrere amb els primers esbossos? Fins i tot, anem més enllà. I si entre el prototip comercial i la patent passen 50 anys? I si mentre no s'ha registrat l'ha usat en secret l'exèrcit? Aleshores, és evident que ja existia fa 50 anys. Però l'oficialista et dirà: "Qualsevol inventor primer patentava i després ven la patent secretament als Estats. No seria tan ximple." Segur que funciona així? Us transcriu un fragment de l'article Una larga conspiración: La creación de

[...] Poca gent ha sentit parlar de la Llei de Secret d'Invenció (Invention Secrecy Act) d'EUA. El govern dels EUA ha classificat milers de patents d'aquesta manera i ha amenaçat els inventors, als quals ni tan sols els ha deixat parlar de les seves invencions, sota el risc de ser tancats en una presó federal durant dècades.

Tampoc ningú ha sentit a parlar als EUA del Sistema d'Alerta d'Aplicació Sensible (SAWS en anglès), que, bàsicament, permet retardar el procés d'aprovació d'una patent tant de temps com el govern cregui necessari.

Un gran exemple (dels molts) de sol·licituds de patents retardades ens l'ofereix el cas del Dr. Gerald F. Ross. Ross presentà una sol·licitud de patent per un nou invent que havia ideat i que permetia acabar amb la interferència de les transmissions electromagnètiques en les freqüències específiques. Ross presentà la patent el 1977, però no fou fins el 17 de juny de 2014 quan se li va concedir la patent.

Hi ha milers d'invencions que podrien millorar el món i que han estat paralitzades legalment, sobretot als EUA. Steven Aftergood, de la Federació de Científics Americans, realitzà una sol·licitud sota la Llei per la Llibertat d'Informació per a recuperar la llista de patents tecnològiques que estaven sent avaluades i silenciades.

Això no obstant, la llista de 1971 indicava que les patents per a generadors solars fotovoltaics serien objecte de revisió i possible restricció si els sistemes fotovoltaics oferissin més d'un 20% d'eficiència. Els sistemes de conversió d'energia serien igualment objecte de revisió i possible restricció si els sistemes fotovoltaics oferissin eficiències de conversió de més del 70-80%.

Dit d'una altra manera, el govern dels EUA paralitzava la patent de qualsevol generador solar o sistema de conversió d'energia que fos realment eficient sota el pretext de la seguretat nacional. Així funciona el món "real".

El govern dels EUA (quelcom que podem estendre a la resta de governs, tots ells al servei de les elits econòmiques) es guarda per a si mateix l'ús de qualsevol invenció científica mentre que silencia qualsevol invenció que posi en perill el status quo, usant-la quan pot per crear armament i negant qualsevol avenç que impliqui un benefici per a la humanitat.

Com hem vist, els primers panells solars realment eficients ja foren inventats el 1971, però estem en la segona dècada del segle XXI i amb prou feines els estem usant ara per generar energia.

Encara hi ha gent que "no creu en conspiracions", quan el món en el qual vivim és una immensa conspiració.

Existeix, doncs, una realitat paral·lela i, per defecte, una història paral·lela.

Tenim la història real/secreta dels panells solars i la seva anàloga oficial. L'historiador oficialista mai no acceptarà la primera, ja que posaria en crisi la seva concepció de la realitat (la Història), la pròpia metodologia analítica i tot el prestigi professional. A més, si té l'Estat, les corporacions i l'Acadèmia de la seva banda, per què arriscar-se?

Aquestes dues versions de la història, és bo ressaltar-ho, es creen paral·lelament en el present. Què succeiria si, a més, dècades o segles més tard es falsifiqués fins i tot la versió oficial? I si a l'any 2080 ens diguessin que els panells d'energia solar es van inventar el 2050? Pobre de l'investigador que trobés plànols de 1971 que descrivissin panells solars eficients! Seria tingut per conspiranoic o pseudocientífic pels millors historiadors del moment.

Gràfic 1: Històries paral·leles

Gràfic 2: Quan dues històries paral·leles es creuen

Un silenci patent

El tèrbol món de les patents, com hem vist, és molt il·lustratiu per entendre les històries paral·leles i de retruc l'absència clamorosa de documentació. Patent, patent secreta, secret industrial i saber fer o know-how; totes comparteixen un axioma: només es pot protegir legalment un coneixement que suposi una novetat. Això implica la prohibició de publicar treballs científics abans de ser registrats, així com de la prèvia comercialització. Una multinacional se'n guardarà prou de cometre tals errors, de tal manera que la disponibilitat de documentació prepatent serà escassa.

Al mateix temps, ens podem trobar que l'investigador negui rotundament que estigui desenvolupant aquell producte. És

més, deliberadament pot mentir, acusar i desprestigiar la competència. El motiu? Clàusula de confidencialitat. Secret industrial.

Com actua aquí un historiador? Què fem amb les cartes privades i els articles on el científic nega la seva participació? Les acceptem?

El registre de patents és de domini públic; en canvi, les patents secretes es custodien en un registre secret. Allí hi romandran fins que no posin en risc la seguretat nacional, un eufemisme per no dir "fins que no suposin cap amenaça per a les multinacionals". Com és obvi, que hi restin segrestades no exclou que l'Estat les pugui utilitzar secretament. Més mutisme tecnològic trobem en la compra de patents per impedir que un producte arribi al mercat.

Un altre cas de divergència entre allò que la Història ens explica i la realitat, el trobem en la geopolítica i les guerres, quasi sempre originades per corporacions que necessiten vendre als estats noves tecnologies secretes. Quan un país veu perduda la guerra i el seu territori ocupat, tots els treballs científics i patents secretes acabaran de quatre maneres: amagats, destruïts per evitar que caiguin en mans enemigues, introduïts al mercat negre o lliurats al vencedor a canvi de salconduïts per poder viure al nou país d'acollida. En aquest darrer cas, els documents seran custodiats secretament pel vencedor, que acollirà el científic del país vençut i el finançarà per seguir investigant. No cal dir que el vencedor dirà a l'opinió pública que aquells invents són fruit de la recerca nacional. El triomf de la història oficial.

Queda clar, doncs, que tot programa d'investigació, espionatge industrial i construcció defensiva etiquetat com a Secret implicarà la creació d'un relat d'encobriment paral·lel, i, com veurem més endavant, també diverses històries desinformatives.

Gràfic 3: Desinformació i compartimentació

Cronologies multidireccionals

Hem vist històries paral·leles que transcorren en el present (les dues històries dels panells solars), però aquestes també es poden generar cap al passat, com està demostrant l'Ivan Gimenez amb els seus patrons numèrics, els quals van permetre als censors inventar-se antigues dinasties. Seguint aquesta lògica, també ha de ser possible projectar-les cap al futur. Vegem-ne uns exemples:

Exemple 1 Una empresa desenvolupa un producte que pot alterar el mercat i la geoestratègia, així com la defensa nacional. Pressionada perquè no el comercialitzi a nivell usuari, en dosifica l'aparició comercial en lentes versions. De tal manera que mentre les agències de defensa treballen amb la versió 10 l'usuari tot just prova la primera beta. L'empresa traçarà una història paral·lela en futur, segons la qual cada 2 anys apareixerà una versió i cada 5 la societat farà un salt tecnològic. Tot previst.

Exemple 2 Qualsevol conspiració que involucri molts actors haurà de comportar relats d'encobriment, és a dir, desinformació.

Tenim, doncs:

Històries paral·leles projectades cap al passat. Reescriptura del passat.

Històries paral·leles que conviuen en el present. Reescriptura del present.

Històries paral·leles que es projecten cap al futur. Planificació del futur.

El temps lineal com a únic paradigma historiogràfic queda, per tant, desmuntat. Un concepte que el cristianisme decretà per contrarestar el temps cíclic. Les antigues civilitzacions es regien pels cicles còsmics i creien en l'etern retorn, on tot torna a començar, però per als teòlegs cristians, el dogma del Judici Final els imposava un punt final. Més endavant, el capitalisme i el progrés social reclamarien una millora constant, sempre cap endavant. Evolució, mai involució.

De tal manera, la Història, farcida de trames paral·leles, mai no ha estat ni serà del tot unidireccional (esquerra > dreta) ni l'evolució exclou, alhora, possibles involucions. Els panells solars evolucionen fins al 1971, a partir del qual, en paral·lel, involucionen.

Ficcions que esdevenen reals

Si fins aquí l'historiador ja s'ha adonat que la realitat és un terreny pantanós, més el desconcertarà saber que no totes les ficcions històriques són falses. M'explicaré.

L'investigador que topa diàriament amb la censura i la manipulació cau en el reduccionisme que està davant de "només" dues històries: la real i l'oficial/reescrita. En conseqüència, donarà per fet que tot el que no sigui la història real és fals i no sempre és així. Però, com una història falsa pot esdevenir alhora certa? Vegem-ne dos exemples:

Història real: Un equip de científics de l'exèrcit desenvolupa una xarxa social per captar informació dels ciutadans. Al llarg de 50 anys aquest equip produirà documentació secreta a nivell personal i professional.

Història paral·lela falsa: Intel·ligència crea el relat d'un jove estudiant d'una prestigiosa universitat americana que desenvolupa una xarxa social. Amb aquesta ficció per a adolescents es potencia l'emprenedoria nacional i s'endolceix un robatori massiu de dades.

Història paral·lela real: Esdevé real quan la mateixa ficció genera contingut per si sola, moment en què podem parlar d'intel·ligència historiogràfica artificial.

Com actua aquí un historiador? És una invenció literària aquest emprenedor? Només existeix sobre el paper? Quina és la història real? En part, ho són totes dues.

Història real A: L'enemic, que disposa de naus molt avançades, en perd una en el teu territori. Intentes ocultar-ho, però la premsa se'n fa ressò. Què fas?

Història paral·lela falsa A: La versió oficial: Era un globus meteorològic, el testimoni té antecedents psiquiàtrics...

Història paral·lela falsa B: Preveient que la gent no s'ho creurà, generes documentalment un rumor (informes, testimonis falsos, fotomuntatges...) sobre els ovnis.

Història paral·lela real B: Aquest rumor induït amb documentació oficial esdevé real quan dona origen al gènere ovni i a la paranoia. La farsa vola sola.

Història paral·lela falsa C: Filtres un segon rumor més versemblant que ho redueix a naus molt avançades del propi exèrcit. Res d'extraterrestres.

Història paral·lela real C: Cap informador seriós voldrà quedar com un friqui dels ovnis i preferirà creure's i publicar la teoria C. La desinformació haurà triomfat.

Com actua aquí un historiador? A quina història s'aferra sense que l'acusin de conspiranoic?

Gràfic 4: Ficcions que esdevenen reals

En definitiva, l'historiador ha de ser conscient que no existeix una única cronologia ni tan sols una única d'oficial. Poden solapar-se múltiples històries: algunes de reals i altres de mig falses o inventades. O bé existir documents contradictoris i, alhora, ser autèntics. La Història és un joc de miralls i d'enganys.

Àngel Daniel Torrelles,

21 d'agost de 2015

FONT

1 <http://elrobotpescador.com/2015/07/07/una-larga-conspiracion-la-creacion-de-la-tirania-tecnocratica/>